

Povolání k svätosti

2. téma prípravy na X. Svetové stretnutie rodín v Ríme

Minulý mesiac sme sa zamýšľali nad témou povolania a uvedomili sme si, že manželstvo a s ním spojený rodinný život sú povolaním, do ktorého muža a ženu povoláva Boh. K čomu ich povoláva? To bude témou dnešného príhovoru.

V komediálnom filme *The Blues Brothers*, vystupujú dvaja bratia Bluesovci, bývalí odsúdenci. Tí sa pokúšajú zozbierať peniaze na sirotinec rehoľných sestier, v ktorom kedysi vyrastali. Vždy, keď dostanú otázku prečo to robia, ich štandardná odpoveď znie: „Máme úlohu od Boha.“ Bratia to hovoria s takou vážnosťou, akoby to bola zaručená pravda. Myšlienka, že dvaja odsúdenci majú mať úlohu od Boha, je ústredným vtípom celého príbehu.

Čo je však vo filmovom príbehu brané ako humorné, v realite nášho života by sme mali brať smrteľne vážne, pretože každý z nás má skutočne úlohu od Boha a ona je spojená s našou svätosťou. Sme povolaní k svätosti.

Raz svätý Josemaría Escrivá poslal jedného kňaza zo svojej spoločnosti *Opus Dei* do istého mesta so slovami: „Choď do tej lokality a vybuduj tam cirkevnú školu!“ Po niekoľkých rokoch sa tento kňaz vrátil a hovorí svojmu predstavenému: „Otče, splnil som, čo ste mi prikázali, zriadil som tam cirkevné školstvo.“ Na to mu sv. Josemaría povedal: „No vieš, ja som ti vlastne neprikázal v prvom rade zriadiť tam školu, ale, aby si budovaním cirkevnej školy posväcoval svoj život.“

„Nie je dôležité, čo robíš“, hovorí sv. Ján Pavol II., „dôležitejšie je, kým si.“ Dôležité je nakoľko vo svojom živote uveríš Kristovi a príleš k nemu. Potom aj to, čo robíš, sa ukáže v novom svetle. Činnosť, ktorú konáš sa stane priestorom každodenného posväcovania teba i sveta okolo teba. Preto na tom, čo robíš, nesmierne záleží. Oplatí sa tomu venovať svoje najlepšie sily, máš totiž úlohu od Boha. Tvojou úlohou je spoznať, čo chce Boh povedať svet tvojím životom (Porov. Gaudete et exsultate 24). V apoštolskej exhortácii svätého otca Františka *Gaudete et exsultate*, o povolaní k svätosti, pápež píše: „«Všetci veriaci v Krista akéhokoľvek povolania a stavu, vystrojení toľkými a takými spasiteľnými prostriedkami, sú Pánom povolaní, každý svojou cestou, na takú dokonalú svätosť, ako je dokonalý sám Otec» (LG 11). Dôležité je, aby každý veriaci objavil svoju vlastnú cestu a dostal zo seba to najlepšie; to osobné, čo doňho Boh vložil (Porov. 1Kor 12, 7) a nevyčerpával sa v snahe napodobňovať niečo, čo nebolo zamýšľané preňho“ (Porov. GeE 10 - 11).

Anglický teológ kresťanskej spirituality David Torkington sa raz spýtal staršieho pátra: „Ako sa môžem stať takým ako bol sv. František, sv. Anton alebo Dominik?“ „Vieš, niečo ti poviem,“ odpovedal mu starý mních, „Boh vlastne ani nechce ďalšieho sv. Františka

Assiského, alebo Antona Paduánskeho, či iného známeho svätého. Poviem ti, čo chce: svätého Dávida Torkingta z Didsbury. Ešte nikdy takého nemal, čo ty na to?“

„Aby sa ľudia stali svätými, nemusia byť biskupmi, kňazmi, rehoľníkmi či rehoľnicami. Veľakrát máme pokušenie myslieť si, že svätosť je rezervovaná len tým, ktorí majú možnosť držať si odstup od bežných zamestnaní, aby venovali veľa času modlitbe. Nie je to tak. Všetci sme povolaní byť svätými tak, že budeme žiť s láskou a ponúkať vlastné svedectvo v zamestnaniach všedného dňa, tam, kde sa každý nachádza. Každý životný stav vedie k svätosti. Žiješ v manželstve? Buď svätý(á) tak, že miluješ a staráš sa o svojho manžela a o svoju manželku, ako Kristus o Cirkev. Si robotník? Buď svätý tak, že poctivo a kompetentne konáš svoju prácu v službe bratom. Si rodič alebo starý rodič? Buď svätý tak, že trpezlivo učíš deti nasledovať Ježiša“ (GeE 14).

„Páči sa mi,“ hovorí pápež František, „vidieť svätosť v ľude: v rodičoch, ktorí s veľkou láskou vychovávajú svoje deti; v mužoch a ženách, ktorí pracujú, aby domov priniesli chlieb; v chorých, v staručkých rehoľníkoch, ktoré sa stále usmievajú. Je to mnoho ráz svätosť «vedľajších dverí», tých, ktorí žijú medzi nami a sú odrazom Božej prítomnosti, alebo – aby som použil iný výraz – «strednej triedy svätosti»“ (GeE 7).

Ako vidíme, usilovať sa o svätosť je prirodzeným povolaním vpísaným do srdca každého človeka. Bez svätosti niet totiž pravého šťastia, po ktorom všetci túžime, veriaci i neveriaci. Úlohou nás veriacich je svedectvom vlastného života všetkým zjavovať pravú lásku. Kresťan vie, že „láska vo svojej čistote a v sebadarovaní je najlepším svedectvom o Bohu. (...) Kresťan vie rozoznať, kedy je čas hovoriť o Bohu a kedy je lepšie o ňom mlčať a nechať hovoriť len lásku. Vie, že Boh je láska (Porov. 1Jn 4, 8) a sprítomňuje sa práve vo chvíľach, keď sa nerobí nič iné, len miluje“ (Deus caritas est 31).

Či nie sú práve manželstvo a rodina osobitným miestom, kde sa takto zjavuje Boh? Kde sa Boh zjavuje, keď sa nerobí nič iné, „len“ sa miluje? Preto je rodina prvým a privilegovaným miestom, kde sa človek učí žiť každodennú svätosť. V nej sa totiž človek učí pravej láske. V nej sa učí, že milovať druhého znamená chcieť konať také skutky, vďaka ktorým sa môj manžel, manželka, naše deti budú môcť stávať svätejšími, ich život krajším a naplnenejším. Ako hovorí sv. František Saleský, „ak je nábožnosť (svätosť) pravá a úprimná, vonkoncom nič neničí, ale všetko zdokonaľuje a završuje. Prostredníctvom nej sa aj tvoja starosť o rodinu stáva pokojnejšou, vzájomná láska medzi manželmi úprimnejšou a každá práca a povinnosť príjemnejšou a lepšou.“

Pre manželov, ktorých spojil Boh vo sviatosti manželstva je potrebné si uvedomiť dôležitú skutočnosť, a totiž, že do povolania k svätosti sú zahrnutí nielen ako jednotlivci (muž osobitne a žena osobitne), ale spoločne ako manželský pár. Hoci sú dvaja, predsa sú „jedným telom“. V tejto rozdielnosti a zároveň jednote si majú vzájomne napomáhať dosiahnuť svätosť – manželskú svätosť. Je dobré si uvedomiť, že „manželská spiritualita je spiritualita vzäzku, v ktorom prebýva Božia láska“ (Amoris laetitia 315).

Príkladom spoločného kráčania vo svätosti sú mnohé manželské páry, s ktorými je v súčasnosti začatý proces beatifikácie. Vieme, že v nedávnej minulosti boli Cirkvou vyzdvihnuté na oltár svätosti dva manželské páry. V r. 2001 sv. Ján Pavol II. blahorečil talianskych manželov Luigiho a Máriu Beltrame Quattrocchiovcov a v r. 2015, pápež František svätorečil manželov Luisa a Zéliu Martinovcov, rodičov sv. Terézie z Lisieux. Pri beatifikácii talianskych manželov Ján Pavol II. povedal: „Cesta k svätosti uskutočnená manželmi spoločne ako manželského páru je možná, je krásna, je mimoriadne plodná a je

základom pre dobro rodiny, Cirkvi a spoločnosti.“ Najsvätejšia Trojica ako prameň svätosti je totiž „prítomná v chráme manželského spoločenstva, ... intímne žije aj v manželskej láske, ktorá ju oslavuje. Prítomnosť Pána prebýva v konkrétnej a reálnej rodine, so všetkými jej trápeniami, zápasmi, radosťami a každodennými zámermi“ (AL 314-315).

Cirkev a svet potrebujú sväté manželstvá a rodiny, ktoré sa spoločne živia Bohom a jeho slovom, a z ktorých následne žiari Božia svätosť na túto zem. Cirkev, povzbudzuje nás pápež František, potrebuje svätcov a nie superhrdinov, tí nie sú z reálneho života. Preto „ponúka každému možnosť kráčať cestou svätosti, ktorá je cestou kresťana a neodmieta pri tom ani hriešnikov, ale ich prijíma a pozýva k stretnutiu s Ježišom“, aby sa dali „nakaziť Božou svätosťou“. Boh každého z nás pozýva k svätosti a to uprostred našej krehkosti a hriešnosti. Povoláva nás tak, ako učeníkov z dnešného evanjelia.

V jednom náboženskom časopise neznámy autor napísal túto trochu humornú, ale poučnú úvahu: „Ak budeš mať pocit, že Boh s tebou už nič nedokáže, spomeň si, že: «Noe mal občas problémy s alkoholom; Abrahám bol príliš starý; Sára zas neplodná, Izák bol prehnane dôverčivý; Jakub úskočný; Lea škaredá; Jozef Egyptský prežil v mladosti ťažkú šikanu; Rachab bola žena voľných mravov; Jeremiáš bol príliš mladý; Dávid mal na konte úkladnú vraždu; Jonáš utiekol pred Bohom; Jób prežíval depresiu, Ján Krstiteľ bol bezdomovec a jedol hmyz; Marta bola tak trochu vorkoholička; jej sestra Mária nebola zas priam akčná; Zachej sa živil daňovými podvodmi, Timotej mával žalúdočné ťažkosti; učeníci zaspávali pri modlitbe; Peter sa vystatoval a potom zaprel Krista a prvý svätorečený bol lotor po pravici. ... tak sa nezľakni, keby Pán Boh počítal aj s tebou!».“

Boh inak zmýšľa ako my. Počíta s každým z nás. Každý z nás je pre neho dôležitý a potrebný, bez rozdielu. Je pravdou, že čím sme bližšie k Bohu, o to viac si uvedomujeme veľkosť aj tých najmenších hriechov, podobne ako apoštol Peter. Na strane druhej vedomie, že každý z nás sme Bohom milovaní a prijatí ako jeho syn, dcéra, nás naplňa dôverou v neho a radosťou zo vzťahu s ním. Svätci, zdôrazňuje pápež František, sú tí, ktorí „poznali Božiu lásku“ a „nasledovali ju celým srdcom, bez výhrad a pokrytectva ... Sú to „muži a ženy, ktorí majú v srdci radosť a prenášajú ju na druhých“. Radosť je teda tým, v čom vynikajú, na rozdiel od „pohrebného výrazu“ niektorých kresťanov, ktorí nežijú dobre svoju vieru.

Pracujme na svojej svätosti tam, kde sa nachádzame a s tým, čím nás Boh obdaril. Nehanbime sa byť svätými a modlíme sa za našu svätosť. Neexistuje svätý, ktorý by sa ním stal nasilu, stane sa ním len ten, kto po svätosti úprimne túži. „Nieto svätca bez minulosti, ani hriešnika bez budúcnosti. Cirkev nie je spoločenstvom dokonalých, ale spoločenstvom učeníkov na ceste, ktorí nasledujú Pána, pretože uznávajú, že sú hriešnici a potrebujú jeho odpustenie. Život kresťana je preto školou pokory, ktorá nás otvára voči milosti“ (František, Generálna audiencia). Ako manželia, deti, mladí, starí rodičia, kňazi, zasvätení, všetci sa v pokore otvoríme Ježišovej milosti a vstúpme do jeho školy svätosti. Zanechajme všetko čo nám bráni v nasledovaní nášho Pána a spolu s učeníkmi aj my dnes vykročíme za ním.

Otázky na zamyslenie:

- 1) Uvedomujem si, že každý z nás má „úlohu od Boha“ a ona nás vedie k našej osobnej svätosti?
- 2) Chápem svoje manželstvo, rodinu ako jeden z hlavných prostriedkov ako sa stať svätým?
- 3) Uvedomujeme si ako manželia, že sme povolaní spoločne rásť vo svätosti?
- 4) Každý človek, manželstvo, rodina môže svetu odovzdať špeciálny odkaz, ktorý im bol daný od Boha. Rozmýšľal som, čo by to mohlo byť v mojom prípade alebo v rámci môjho manželstva a rodiny?
- 5) Pokladám svätosť za niečo mimoriadne alebo normálnu formu kresťanského života? Modlím sa za ňu?